

P. ANTONÍN KUBÍČEK

Narodil se dne 3. května 1912 v Dolních Heřmanicích na Záhoře č.110 v rodině lesního dělníka a malorolníka Antonína Kubíčka a jeho manželky Pavlíny rozené Žalmanové. Měl ještě dva sourozence, bratra Josefa a Jana. Dětství prožíval sice uprostřed krásné přírody podorlického kraje, ale bohužel, v letech první světové války. Po válce získával základní školní vzdělání na obecné škole v Dolních Heřmanicích a v měšťanské škole v sousedních Výprachticích. Po jejich absolvování nastoupil v druhé polovině dvacátých let do gymnasia v Hradci Králové. Dojíždění z Heřmanic bývalo především v tuhých zimách téhož času velmi obtížné, zvláště úsek z domova k nejbližší železniční zastávce byl pro velké množství sněhu někdy nepřekonatelnou překážkou. Počátkem třicátých let dojížděl Antonín Kubíček již na bohoslovecká studia do Hradce Králové z Dolní Čermné. Tam zakoupili jeho rodiče zemědělskou usedlost č. 140 naproti Letné. Jeho starší bratr Josef byl v té době v základní vojenské službě a mladší bratr Jan se učil kovářem. Na bohosloveckých studiích býval Antonínovým nejbližším kamarádem a přítelem Čeněk Ptáček, shodou okolností později dlouholetý duchovní správce Dolní Čermné. Po ukončení bohosloveckých studií byl Antonín Kubíček dne 29. června 1937 vysvěcen tehdejší biskupem Mořicem Pýchou – na kněze. V následujícím čase působil jako kaplan ve Žlebech u Čáslavi až do září v roce 1939, kdy byl ustanoven administrátorem v Čestíně. Od roku 1942 byl zde již trvale farářem.

Válečná léta byla krušná, přesto mnozí občané zde na faře nalézali pomoc a podporu od mladého kněze Antonína, který tu nalezl v průběhu druhé světové války zakotvení a druhý domov. Přesto rád zajížděl do Dolní Čermné k rodičům a rodině bratra Josefa, který převzal zdejší hospodářství. Jeho cesta vedla později často na čermenskou faru, kde byl farářem jeho kamarád ze studentských let Čeněk Ptáček. Poválečné poměry byly zpočátku v čestínské farnosti stabilizované, později docházelo stále více k vyliďňování zdejšího kraje. Lidé odcházeli často za prací do Prahy a okolních měst v Posázaví.

V následující době totalitního systému vzdoroval páter Antonín různým likvidačním proticírkevním snahám stávajícího režimu seč mohl. Veselou povahou získával přízeň a sympatie věřících i nevěřících. Pevná víra v Boha a úcta k Panně Marii mu pomáhaly překonávat všechny překážky. Zázemí farní domácnosti vytvářely po mnoho let sestry Marie a posléze Jana svojí příkladnou pečlivostí a pohostinností. Počty farníků při pobožnostech často doplňovali víkendoví obyvatelé zdejšího malebného Posázaví. Oporu nalézal otec Antonín také v sousední farnosti u spolužáka ze semináře P. J. Dvořáka a ostatních duchovních v sousedství. Tak ubíhala léta i desetiletí našťestí v dobrém zdraví a neustálé činnosti. Po pádu režimu oslavil v roce 1992 se svými farníky, přáteli a příbuznými 80 let života a dále pokračoval v kněžské službě ve svém farním obvodu v nových, volnějších podmínkách dané doby. Obdivuhodné zdraví a nebývalá duševní svěžest dovolily páteru Antonínovi pokračovat v duchovní dráze dalších 10 let až do roku 2002, kdy oslavil 90 let života i v letech následujících. Mezitím již doprovodil na poslední cestě životem svého přítele P. Čeňka Ptáčka v Dolní Čermné i své oba bratry. V čestínské farnosti vyprovázel na hřbitov mnohé mladší farníky, které křtil i oddával. V květnu roku 2007 za krásného jarního počasí byla ve farním kostele sv. Petra a Pavla v Čestíně sloužena slavnostní mše svatá na poděkování za dar 95 let života a 70 let kněžství P. Antonína Kubíčka. O rok později stále ještě v plné svěžesti navštívil páter Antonín opět Dolní Čermnou a její okolí. Z vrchu u Mariánské Hory shlížel dolu k Čermné a nazval tu krajinu milou a líbeznou, kterou by chtěl vidět i jako stoletý. Bohužel, toto přání se mu již nevyplnilo, tělesné zdraví se začínalo povážlivě horšit, našťestí jeho mysl zůstávala obdivuhodná. Tělesných neduhů a komplikací v letošním roce přibývalo, až zaopatřen svatými svátostmi tiše zesnul na čestínské faře v pondělí 16. srpna 2010 ve stáří 98 let. Letošní rok byl pro něho 73. rokem kněžství. S osobním arciděkanem a čestným občanem obce Čestín P. Antonínem Kubíčkem jsme se rozloučili při mši svaté v Čestíně dne 20. srpna 2010 a doprovodili a uložili jej na místním hřbitově do kněžského hrobu podle jeho přání, kde bude očekávat slavné vzkříšení.

ROK PO NÁVŠTĚVĚ PAPEŽE

Jakou církev našel papež po dvaceti letech? R. R.

Svatý otec našel církev, která obnovila svoje struktury a položila tak základ pro „normální“ činnost. V čele diecézí jsou svobodně jmenovaní biskupové, stabilizoval se život ve farnostech, rozvinula se práce s mládeží a rodinami, Česká katolická charita je respektovanou organizací doma i v zahraničí, kdekoli je potřeba pomoci, existuje církevní školství, máme křesťanské rádio Proglas a televizi Noe.

Hlavním problémem nejsou nevyřešené restituce, i když to působí potíže, ale stále klesající počet kněžských a řeholních povolání. I když se mnoha úkolů mohou a musí ujmout laici, nikdo nenahradí kněze u oltáře a ve zpovědnici. Také duchovní zázemí, které poskytuje mnohotvárná činnost řeholí a kongregací, je podmínkou zdravého vývoje církve.

Po dvaceti letech je tu už nová generace, která nastupuje bez jakékoli zkušenosti s minulým režimem. Papežova návštěva tak zahájila novou etapu života naší církve. Papež svým laskavým a pokorným přístupem ke každému i svou spontánní osobní zbožností přispěl ke změně ve vnímání církve naší občanskou společností, jak se to odrazilo i v médiích. Ukázalo se, že příslušnost ke světové církvi nic neubírá naší národní identitě, naopak ji posiluje a dodává zdravé sebevědomí.

Co nám papež doporučil?

Když Benedikt XVI. na konci minulého roku hodnotil návštěvu v naší zemi, řekl: „Považuji především za důležité to, že nám věřícím mají ležet na srdci i lidé, kteří se považují za agnostiky nebo ateisty... Musíme se starat o to, aby člověk nedal stranou otázku po Bohu jakožto podstatnou otázku své existence... Myslím si, že církev by měla i dnes otevřít jakýsi druh „nádvoří pohanů“, kde se lidé mohou určitým způsobem napojit na Boha, aniž by ho znali a dříve než by našli přístup k jeho tajemství, kterému slouží vnitřní život církve. K dialogu s náboženstvími je třeba dnes přiřadit především dialog s těmi, pro které je náboženství něčím cizím, pro které je Bůh neznámý...“

Katolická církev díky svému propojení se světovou církví v osobě papeže poskytovala za totality přístřeší všem lidem dobré vůle, kterým záleželo na společném dobru naší země. Svátý otec nám dodává odvalu, abychom i dnes hledali způsob, jak vytvořit ve společenství církve prostor pro hledající, pro sympatizanty, pro lidi dobré vůle, aniž by byli nuceni dělat to, k čemu ještě ve svém hledání nedozráli. Úspěch Noci kostelů, Tříkrálové sbírky, Betlémské světlo, velehradské Dny lidí dobré vůle naznačují, jakou cestou jít. Vyžaduje to vůči hledajícím otevřenost, která nelpí na tom, co se už jako forma přežilo.

Společenství církve může nabídnout prostředí, které člověka chrání i inspiruje. Církev může nabídnout světlo pravdy, chránící před osudovými omyly, které může člověk dělat i s dobrým úmyslem, ale jejichž zákonité následky musí pak nést. Církev může nabídnout i sílu milosti, která je jedinou obranou před náklonností ke zlému.

(Článek převzat z časopisu Nové město 9/2010.)

Mons. Jiří Mikulášek

Velmi mě oslovil úryvek z 1 Kor 9,16-27, vhodný jako doplnění k tomuto článku. Doporučuji k přečtení. B. M.

ZASLÍBENÁ ZEMĚ

Moje dovolená byla poněkud netypická. Trávil jsem její část sám v jednom místě v Krušných horách, kam se naše rodina velmi ráda jezdí pravidelně rekreovat téměř tři desetiletí. Moje žena tam sice se mnou část dovolené strávila, ale protože jsou hory teď pro ni vzhledem k její nemoci moc náročné, zbylé dny mé dovolené mě tam raději zanechala napospas návštěvám a zůstala v Praze. Stále jsme si telefonovali, ale nějaká dovolenková euforie byla vlivem okolností nulová.

Na pár dní přijel synovec, a aby mě trochu rozptýlil, odvezl mě na naše kdysi oblíbené místo na koupání, do zatopeného kaolínového lomu zvaného Na Sorgenu. Dříve jsme tam chodili pěšky, ale byla to cesta trávající několik hodin tam a další hodiny zpět. Místo je to nádherné, málokdo ho však zná, ve vodě bývá tak jeden, nejvýš dva tucty místních lidí z nejbližšího okolí. Ani teď tam mnoho lidí nebylo a tak jsme měli hladinu skoro jen pro sebe.

Hlavou se mi mýhaly myšlenky na to, jak jsme mohli trávit dovolenou s manželkou, kam všude jsme se mohli podívat a co kde užít, a teď to hatí vleklá choroba. Mohli jsme například jet do Svaté země, kde se nám tolik líbilo, kde jsme si skutečně užívali země zaslíbené. Ano, cítím to jako nespravedlivé, být tady uvázan v Krušnohoří, když v dále vlídně kyne Zaslíbená země. Tak se mi na prohráté hladině Na Sorgenu uhnízdil v mysli pocit nespokojenosti a snad i výčitka, že se události odvíjejí tak, jak bych já nechtěl. Ani jsem si neuvědomil, kolik času už uplynulo, a vidím, že jsem ve vodě sám, obloha se zatahuje blížící se bouřkou, synovec trpělivě čeká v autě, až vylezu z potměšlé vody a ujedeme nastávající změně počasí.

Jdu po trávě k autu a najednou se bouřkové mraky trochu rozestoupily a oslnivý sluneční paprsek ozářil přede mnou kousek louky a na zemi se cosi zlatě zatřpytilo. Překvapeně si prohlížím drobnou minci a vidím, že je to mince izraelská, ze Země zaslíbené, ta nejdrobnější, agoroth. Kde se vzala v téhle sudetské pustině? Je to jedno. Pro mě je tahle mincička cennější než stodolarová bankovka, protože zároveň s ní se mi dostalo poznání, že tady všude je přece ta zaslíbená země, a není vůbec podstatné jet někam předaleko. A tak jsem byl vděčný za to, že jsme i tentokrát mohli jet s manželkou do zaslíbené země, do Krušných hor.

(převzato z časopisu Nové Město)

J.Č.

FARNÍ ZÁJEZD

V sobotu 4. září jsme se vydali na farní zájezd. Ráno si s námi trochu zažertovalo počasí, takže jsme se k autobusu sbíhali v silném dešti. Když jsme si takto zkontrolovali kvalitu našich bot, bundy a deštníku, usadili jsme se a mohli vyrazit.

Prvním místem, které jsme navštívili byl hrad Pernštejn. Čekala nás příjemná průvodkyně. Při prohlídce jsme se dozvěděli mnohé z historie, o architektuře i majitelích tohoto hradu. Z oken jsme obdivovali výhled na okolní krajinu.

Z Pernštejna jsme se rozjeli směrem na Žďár nad Sázavou a to do poutního kostela sv. Jana Nepomuckého na Zelené Hoře. Je to výjimečná stavba barokní gotiky. Dílo známého architekta Jana Blažeje Santiniho. Stavba je výsledkem složité práce s čísly, symboly jazyka a hvězdami. I zde byla

individuální prohlídka místa jsme se přemístili na společný oběd.

Posledním místem, které jsme navštívili byl poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích. Je to nový kostel s velmi moderní architekturou. Ozdobou jsou krásná vitrážová okna. Celému prostoru vévodí kříž a obraz Božího milosrdenství. V kostele nám místní kněz asi hodinu vykládal o tomto místě, o sv. sestře Faustyně i o již zmíněném obraze. V 17 h jsme společně slavili mši svatou. Celé odpoledne již bylo hezky a tak jsme ze Slavkovic nespěchali. Prohlédli jsme si křížovou cestu na stráni za kostelem a pozorovali balóny na obloze (napočítali jsme jich šestnáct).

A poté jsme se vydali k domovu. Myslím, že jsme prožili hezskou sobotu, trochu zapomněli na všední starosti a povinnosti. Až budete mít cestu třeba kolem Slavkovic, určitě se zastavte, stojí to za to.

MK

MARIE VACKOVÁ - NÁVŠTĚVA POUTNÍHO MÍSTA V BARDU

Navštívila jsem spoustu poutních míst. Jedno zajímavé místo jsem navštívila letos v Polském městě Bardo.

Bardo je poutní místo s velkou bazilikou Navštívení Panny Marie z let 1686 až 1704. I s okolím je cílem mnoha turistů. Česky i Německy se jmenovalo Varta. Babička Boženy Němcové vypráví vnoučatům, jak byla na pouti ve Vartě. V letohradském zámku jsem pak viděla a opsala si vývěsku s pověstmi a historií Barda: Město Bardo má téměř 3 tisíce obyvatel a leží v průsmyku, kde se řeka Kladská Nisa prodírá Bardskými horami. Největší poklad Barda je soška matky Boží s Děťátkem z 12. století. Pro záhadný úsměv obou postav je nazývána i Usmívající se Madona. Kolem roku 1189 ji přivezli johanité řádoví rytíři v bílých pláštích s červeným křížem. Je to nejstarší rezbářská práce ve Slezsku.

Nedlouho po darování sošky si jeden Čech zlomil nohu. Po pouti do Barda získal opět zdraví a postavil tu malou dřevěnou kapli jako poděkování a potom i kamenný kostel. Říkalo se mu český kostel. Raněný rytíř Dobroš se vracel z války a cestou domů se zastavil na Baratynově statku v Debovině. Přivolaný lékař rozhodl, že poraněnou ruku je třeba uříznout. Dobroš s tím nesouhlasil a obrátil se ve vřelé modlitbě k Matce Boží. Ta se zjevila a řekla, aby si umyl ruku vodou z pramene na bardské hoře Kalvárie. Dobroš to učinil a byl uzdraven.

Na začátku 15. století se mladému pastýři zjevila Matka Boží a předpověděla četná neštěstí, které potkají Bardo. V bardském klášteře u kostela sídlili cisteriánští mniši. Při velkém požáru v roce 1525 oheň přeskočil i na kostel, ve kterém byla soška. Mnich, který vběhl dovnitř, aby ji zachránil, se už z hořícího kostela nevrátil. Druhého dne ve spáleništi našli jeho spolubratři vedle těla nepoškozenou sošku. Mnich celý ohořel, ale jeho ruka, která držela sošku, byla nepoškozena.

V roce 1598 po prudkých hustých deštích spadla dolů do řeky obrovská skála – kus bardské hory Kalvárie. Řeka vystoupila z břehů a Bardu hrozilo zatopení. Celé dny a noci se lidé modlili před zázračnou soškou a vyprosili si záchranu.

Líbil se mi tam jeden výjev. Na jednom z bočních sloupů v kostele je socha sv. Josefa, jak drží Ježíška. Na druhém je soch P. Marie, jak k němu natahuje ruce. Jako by chtěla říci „Tak mi ho zase dej.“ Ale smysl je ten, že nám ukazuje vztaženýma rukama směr k Ježíši.

Dnes jsou v klášteře redemptoristé. V malé zahradě na druhé straně kostela stojí pomník Poláka papeže Jana Pavla II. Stačí jen vyjít z bočních dveří kostela a hned je vidět. Toto místo navštívilo mnoho poutníků a v roce 2009 dne 5. července byla bazilika Navštívení Panny Marie počtána papežem Benediktem XVI. titulem BAZILIKA MINOR.

Polské pohraničí je řídko osídleno, ale i tam je vidět určitý pokrok. Do Barda to není daleko a určitě stojí za to se tam jet podívat.

JM

SVATOVÍTSKÁ KATEDRÁLA – NEJPOSVÁTĚJŠÍ SYMBOL NAŠÍ STÁTNOSTI

Místo, kde byli korunováni čeští králové, kde jsou hroby a ostatky svatých, našich králů, jejich manželek a významných osobností českých dějin. Místo, kde je uložen klenot nejvzácnější – koruna svatováclavská. Památník našich dějin a umělecké dílo, na které náš národ může být právem hrdý.

Dějiny se s ní nemazlily. Přežila nenasyté vládce, kteří ji vydrancovali, husity, řádění kalvinů za Bedřicha Falckého, loupeže Švédů, vandalismus pruského krále Bedřicha II., který nechal vystřít na chrám 22 000 pum, ohnivých kulí a kartáčů. Postupně opravována a dostavována byla dokončena a slavnostně vysvěcena 28. září 1929 na svátek sv. Václava.

Myslím si, že není u nás nikoho, kdo by svatovítský chrám alespoň několikrát za svůj život nenavštívil. V poslední době se z něho stala turistická atrakce s atmosférou Babylónu. Z důvodu ochrany před přílišným turistickým ruchem se rozhodlo vedení Hradu, že za vstup se bude platit. Chrám je od 2. srpna přístupný pouze s platnou vstupenkou v rámci prohlídkových okruhů Hradu. Zadarmo se návštěvníci dostanou jen do malé části katedrály u hlavního vchodu.

Za prohlídku velkého okruhu, který zahrnuje Starý královský palác, expozici Příběh Pražského hradu, baziliku sv. Jiří, Jiřský klášter, Prašnou věž, Rožmberský palác a Obrazárnu Pražského hradu zaplatí návštěvníci 350,- Kč, cena pro studenty a důchodce je 175,- Kč, vstupenka pro rodinu vyjde na 700,- Kč. Malý okruh, což je Starý královský palác, bazilika sv. Jiří a Rožmberský palác stojí 250 korun, důchodci a studenti zaplatí 125 a rodinná vstupenka je za 500,- Kč. Do velkého a malého okruhu je zahrnuta také katedrála sv. Víta, ale ne celá. Pokud má někdo zájem o vyhlídku z věže, musí si připlatit dalších 100 korun. Ovšem pohled na Prahu z věže je tak nádherný, že to stojí za to. Cestou nahoru po schodech rovněž uvidíte impozantní chrámové zvony.

Podle Arcibiskupství pražského bude pro věřící samozřejmě zdarma vstup na bohoslužby, vstup pro poutníky, ale také i pro poutní a farní skupiny s duchovními, (měly by být ale nahlášeny předem). Kdo se zúčastní bohoslužby, může si chrám po skončení krátce projít a prohlédnout si interiér.

V porovnání s ostatními podobnými památkami v Evropě, kde se většinou za návštěvu chrámů neplatí (např. ve slavné vatikánské bazilice sv. Petra a ostatních římských kostelech. Ve Francii vstupy do jejich gotických katedrál jsou většinou zdarma. Neplatí se ani v krakovské královské katedrále, podobně je tomu v Německu) a nebo vstupné je podstatně nižší. Pro porovnání za návštěvu Louvru v Paříži včetně prohlídky největší a nejslavnější světové galerie zaplatí návštěvník 9,5 €, což je méně, nežli chce Pražský hrad za tzv. malý okruh. Zahraničním turistům to vadit nebude, mají většinou několikrát vyšší platy. Je smutné, že na prohlídku naší největší národní památky si budou muset české rodiny ušetřit. Jak se má v dětech pěstovat úcta k naší historii a hrdost na náš národ, když za seznámení s tím, co vybudovaly generace před námi a na co se také skládali naši předkové, my si musíme nyní drazé zaplatit. Ale i přesto bychom to měli dětem a sobě dopřát. Jsou zážitky, které jsou nenahraditelné. Pamatují si na předloňskou návštěvu Karlštejna, také se tam za okruh s kaplí sv. Kříže platí přes 300,- Kč. Byli tam rodiče s chlapcem, kterému darovali společně i když drahé dopoledne k jeho narozeninám. Je to určitě cennější a smysluplnější, nežli mu koupit drahý mobil nebo jinou právě moderní hračku

B.H.

Apoštol sv. Judo Tadeáš

SV. JUDA TADEÁŠ

Apoštol, syn Alfeův či Jakubův a Marie (dle Zlaté legendy), bratr Šimona a Jakuba Menšího, zmíněn krátce u evangelistů Matouše (10, 3), Marka (3, 18), Jana (14, 22). Podle Zlaté legendy šířil Tadeáš kristovu zvěst společně se Šimonem Zélotem (Horlivcem) v řadě zemí (Arábii, Syrii, v Mezopotamii). Když zničil v Persii modlu, byl utlučen kyjem. Ostatky sv. Judy Tadeáše jsou uchovávány v chrámu sv. Petra v Římě. Bývá zobrazován jako mladý vousatý muž s kyjem, halapartnou, kopím, vzácně i s úhelníkem. Sv. Juda Tadeáš je vyzván v beznadějných situacích. V ruce také drží kristův obraz, který poukazuje na to jak uvádí Zlatá legenda, že Juda byl povolán králem Abgarem, jež vlastnil mandylion (zobrazení pravé tváře Krista), do Edessy. Král onemocněl malomocenstvím a Juda ho uzdravil. jeho tvář Pověstný je úcta svěťce při nádvoří kapucínkého kláštera na náměstí Republiky v Praze. Socha Judy Tadeáše od Jeronýma Kohla z roku 1708 zdobí Karlův most.

AHOJ DĚTI!

Nelze přehlédnout, že se všude kolem nás o slovo hlásí podzim. Kamkoli se podíváme, najdeme jeho nesmazatelné stopy. Stromy se barví nejrůznějšími barvami a pomalu přicházejí o svou zelenou parádu. Listů padá na zem a vítr ho roznáší, kam se mu zlíbí. Často pod peřinou z listů mizí mnohé vyšlapané cesty a pěšinky. Nás to pak stojí určitou námahu ty cesty najít a pročistit, aby se po nich zase dalo bezpečně kráčet dál.

Naše cesta k Pánu Ježíši je také často zasypávána nejrůznějším „listím“. My ji najednou ztrácíme a nemůžeme najít. Každý by možná dovedl vymyslet, co v jeho případě to „listí“ představuje. Důležité je, abychom se snažili svou cestu udržovat čistou. Máme na to také velkou pomocnici. Nezapomínejme na ni a obračejme k ní své prosby zvláště teď v měsíci říjnu, který je jí zasvěcen. Víte, kdo to je? Odpověď vám pomůže najít dnešní obrázek z listů.

Na první pohled vypadá jako velká hromada. Na ten druhý ale zjistíte, že je to vlastně takové bludiště a že jím lze projít. Ne všechny listy se totiž dotýkají a právě tam jsou skulinky, kterými se dá proklouznout. Jak určitě objevíte, možných cest je více. Ale která z nich je ta správná? Pomůžou vám písmenka u některých listů. Vy je při putování bludištěm budete potkávat. Z každé cesty si

je vypíše a pak ze všech možností vyberte tu správnou. Je to ta, která jako jediná dává srozumitelnou větu. Můžete si také celé bludiště pěkně pestrě vybarvit.

(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

Jak už bylo řečeno, stromy na sebe na podzim poutají velkou pozornost. Je to díky sklizni plodů, nádhernému zbarvení listů a nebo jeho následnému opadávání. Zkusme se na ně zahledět také trochu z jiného úhlu a obohatit své znalosti několika zajímavostmi. Vydejme se po stopách dřevin, o kterých se dočteme v Bibli.

První místo v důležitosti by určitě obsadila popínavá dřevina – vinná réva. Hrozny jsou považovány za velmi důležité ovoce a vinice patřila za biblických dob k nejcennějšímu majetku rolníka. Pěstování révy na slunných svazích, kypření půdy, prořezávání výhonků a pak i ostrážité hlídání dozrávajících hroznů (ze strážních věží) – to vše vyžadovalo velké úsilí a námahu. Na podzim se hrozny sklídily a zpracovávaly na víno. Některé se také sušily.

Vinná réva byla národním znakem Izraele, symbolem míru a blahobytu. Bible často přirovnává Izrael k vinici, kterou Bůh miluje a pro niž nešetří námahu. Sám Ježíš o sobě praví: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař.“ (Jan 15,1) Symbol vinice a vína používá Ježíš v některých podobenstvích (Mt 9,17; 20,1-16; 21,28-32; 33-46; Lk 13,6-9).

Další velmi významná dřevina – oliva je typická sukovitým kmenem a stříbřitými listy. Olivovníky se mohou dožít několika stovek let. Plody se sklízely na podzim. Část oliv se lisovala a získával se z nich kvalitní olej. Jeho použití bylo velmi rozmanité: na vaření, do lamp, na rány a do voňavek. Olivovým olejem byl pomazáván král (1. Samuelova 10,1). Dřevo se dá dobře vyřezávat a leštit, a proto bylo používáno ke zhotovování uměleckých předmětů – např. i pro výzdobu Šalomounova chrámu (1. Královská 6,23). Oliva je v Bibli symbolem bohatého života. Oliva s mnoha plody připomíná hojnost štěstí, které dává Bůh, jak můžeme číst v knize Žalmů (Ž 52,10; Ž 128,3).

Do trojice nejrozšířenějších ovocných dřevin v izraelské zemi patřil fíkovník. Fíkovník byl oblíben zvláště proto, že dával stín. Za letního vedra pod ním lidé odpočívali s rodinou a přáteli. A tak je v Bibli symbolem pokoje, radosti ze života a bratrství (1. Královská 5,5). Fíkovník roste pomalu, i v kamenité půdě, jen když má alespoň trochu vody. Ovoce přináší po deset měsíců v roce. První plody jsou velmi šťavnaté. Fíky se jedí také slisované sušené – výborná „železná zásoba“ na cesty. Zmínku najdeme u proroka Ámose (7,14), také ve 2. Královské (20,7), kde Izajáš pomocí fíků léčí. Velmi známý je i příběh Zachea, který vylezl na fíkovník, aby viděl Ježíše (Lk 19,4) nebo poučení od fíkovníku (Lk 21,29).

Ostatní dřeviny se již představí pouze stručně. Začneme třeba akácií.

Víte, že právě z jejího dřeva byl vyroben Svatostánek (Archa úmluvy) pro svatyni? (Ex 25,10)

Že cedr poskytoval velmi trvanlivé dřevo s příjemným zbarvením, které se dalo dobře vyřezávat a zdobit a bylo použito na vnitřní obklady zdí Šalomounova chrámu a paláce? (1. Královská 6,15-7;12)

Víte, že strom, v jehož větvích se za vlasy zachytil Absolón, když prchal před králem Davidem, byl dub? (2. Samuelova 18,9-10). V Izraeli roste mnoho druhů dubů, z nichž některé jsou stálezelené.

Že palma (datlová) mohla poskytnout ratolesti, jimiž lidé mávali při Ježíšově triumfálním vjezdu do Jeruzaléma? (Jan 12,13)

Že Áronova hůl, která vykvetla a přinesla plody přes noc, byla z mandloňového dřeva? (Numeri 17,8) Mandloň byla stromem, který kvetl v Izraeli jako první, dokonce někdy už v lednu.

A že bychom našli ještě další stromy, o kterých se můžeme dočíst něco zajímavého? Třeba jabloň, marhaník, terebint, jedle, borovice, pinie, topol.

(podle ENCYKLOPEDIE BIBLE a podle KNIHY O BIBLI SZ)

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka: 34 písmen z osmisměrky: JAK PESTRÁ KYTICE JMEN ZDOBÍ PANNU MARIÍ

LIDSKÁ ZVRHLOST NEZNÁ MEZÍ

Pohled na dílo francouzské myslitelky, doktorky filosofie Elizabeth Badinterové, umožňuje seznámit se s otřesným a zvrhlým názorem a ideologickým aparátem dnešních fanatických feministek. Myšlenky autorky představují současný, stále sílící názorový trend politického, veřejného a kulturního života společnosti. Tyto nenormální a nemorální principy jsou distribuovány v globálním měřítku vládními a mezinárodními lobbistickými institucemi všemuo lidstvu. (Viz např. příručka o sexuální výchově na našich ZŠ od ministerstva školství ČR.)

E. Badinterová se narodila v roce 1944 v rodině bohatého majitele mediálního impéria Publicit Group, které založil její otec Marcel Bleustein – Blanchet. Dnes je tato firma jednou ze čtyř největších světových firem na reklamu a marketing, jejíž součástí jsou desítky dceřiných společností po celém světě. Badinterová se zapsala do obecného povědomí svou knihou „Mýtus mateřství“. V ní glorifikuje svobodu a individualismus a varuje před skutečnými nerozlučně spojenými s manželstvím a těhotenstvím, jež „dusí ženu a brání jejímu rozvoji“. **Zavrhlá zcela Boha a tradiční model rodiny** muže, ženy a dětí. Tím nahrává na smeč mezinárodnímu **homosexuálnímu lobby**. Posouvá důraz od protikladů mezi pohlavími ke vzájemné podobnosti a dovádí do extrému **absolutizaci ega** - pod individualismem podporuje ryze sobectví. Tím její vize světa nabývá rozměrů marxistické science fiction: muži i ženy nebudou již sputáni okovy rodových a společenských předsudků. V nové společnosti **absolutní svobody** - vše je dovoleno - **a neexistují rozdíly mezi pohlavími** - tvrdí, nesmiřitelný feminismus.

Dále tvrdí, že nadvláda mužů není neodstranitelnou daností a nabízí vizi pomalého a přirozeného posunu v novém promýšlení uspořádání vztahů mezi muži a ženami, jež zapříčiní jedinečnou kulturní mutaci. Poukazuje na to, že žena už nesmí být chápána jako trpný nástroj reprodukce a lékem pro její emancipaci je antikoncepce a potrat. První, co Badinterová odmítla, bylo biblicky, historicky a společensky podložené antropologické poselství o kompetenci mezi mužem a ženou. Vzájemně doplňující se lidská láska prý znamená nutně **nerovnost mezi mužem a ženou**, vztah asymetrie v sexualitě, kdy jedna strana ovládá a druhá se musí podřít. Jako harmonické doplnění muže a ženy ve vzájemném vztahu Badinterová **manželství odmítá**. Formuluje předpoklad, jež by se dal považovat za základ strategie nové sexuální revoluce: co jedno období lidstva považuje v sexualitě za tabu, další bude chápat jako praktiku akceptovatelnou, ne-li zcela běžnou. V tomto duchu **podporuje již desítky let liberalizaci incestu** a domnívá se, že tuto perverzi čeká podobný kulturní vývoj a rozvoj jako homosexualitu, masturbaci, volný sex a chce, aby nemorální zvrhlost byla pokládána za platnou společenskou normu.

Potraty, antikoncepce, homosexualita jsou pro akademičku vítaným základem technologické revoluce lidské reprodukce.

Potomek (z knihy „Jinými slovy ...“ od Maxe Kašparů)

Oplodní-li mužský egoismus vlastní zbabělost, počne a porodí dítě jménem feminismus. Jeho pláč vyplaší otce a zaktivizuje matku. Egoismus chce neposedného potomka odložit do ústavu pro zlobivé děti, zbabělost z něho chce naopak vychovat tatínkova soupeře. Situace vede k rozvodu, po kterém dítě je svěřeno do péče adoptivní macechy – aktivní mužatky.

Jinými slovy... *Feminismus je mužského pokolení. Kdyby muži plnili zcela své poslání a jejich roli nemusely přebírat ženy, končil by každý zárodek feminismu samovolným potratem.*

„Umožní ženám vymanit se z otroctví biologické determinace (vývojový směr organismu v oplodněné zárodečné buňce). Tato „svoboda“ rozbíjí rovnítko platné po celou dobu existence lidstva: žena = matka, muž = otec. Badinterová vítá, že „práva žen se stala nadřazenými právům lidských zárodků a biologickým povinnostem matky. Mateřství už nebude považováno za posvátné a žena se stane jednoduše člověkem. Tento „úspěch“ připisuje rozšíření ateismu, že Bůh již není společností přijímán a uznáván, Bůh je mrtev.“

„Nová doba a nové lidstvo“ přinese **produkci lidských zárodků mimo tělo matky či těhotenství mužů**. Z hlediska biologie to je zvrhlá fantasmagorie! Autorka předpokládá brzký vynález inkubátorů, které nahradí mateřské lůno po celou dobu těhotenství již od početí ve zkumavce. Jde však ve svých chimérách ještě dále. Technologie prý umožní, aby rozvíjející se plod byl přesunut z těla matky do těla muže. Císařským řezem prý může rodit i muž. Akademička zřejmě předpokládá nejprve implantaci dělohy mužům! **„Fyzické sdílení těhotenství a porodních bolestí teprve umožní úplné zrovnoprávnění mužů a žen“**, tvrdí. Badinterová fanaticky zaslepená ideologií rovnosti co do výsledku, ale i co do funkce, popírá zřejmý fakt, že tento postup by byl extrémně riskantní pro dítě i oba rodiče. Převrací přirozený a krásný Boží a lidský řád: „...jako muž je a ženu je stvořil...“ (Gn 2, 27).

K dosažení svého šíleného záměru představuje Badinterová celou řadu praktických kroků, jež mají za cíl omezit jakékoliv rozdíly mezi muži a ženami, až kategorie mužství a ženství pozbude smyslu.

Schizofrenicky pomýlená Badinterová vymyslela pro lidstvo nebezpečnou ideologii rovnostářství muže a ženy. Doufejme, že se ve světě v budoucnu tyto nebezpečné chiméry neprosadí a že převážná část politiků a veřejných činitelů bude kompetentně a racionálně užívat svůj rozum. Vždyť muž nachází své doplnění v ženě a naopak. Navíc, člověka obohacuje celá řada společenských a rodinných vazeb k ostatním lidem, rodičů k dětem, učitelů k žákům, lékařů k pacientům a v neposlední řadě člověka k milujícímu Bohu a Stvořiteli, v němž jsme všichni bratry a sestrami.

Z článku J. Mudry „Elizabeth Badinterová – zhanobení mateřství“ uveřejněném v RC Monitoruje dne 13. 6. 2010

zpracoval js

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:**V říjnu 2010 oslaví:**

92 let	pan Adolf Peichl	z Dolní Čermné	76 let	paní Marie Sršňová	z Verměřovic
86 let	paní Anna Vašková	nyní bytem v Lanškrouně	73 let	pan Josef Faltejsek	z Dolní Čermné
85 let	paní Eliška Pomikálková	z Verměřovic	73 let	paní Eliška Formánková	z Petrovic
81 let	paní Věra Šverclová	z Dolní Čermné	71 let	pan Jiří Nastoupil	z Dolní Čermné
81 let	paní Anežka Uhrová	z Dolní Čermné	70 let	paní Libuše Betlachová	z Dolní Čermné
79 let	paní Věra Kašparová	z Dolní Čermné	70 let	paní Růžena Mačátová	z Petrovic
78 let	paní Marie Filipová	z Dolní Čermné	70 let	paní Jaroslava Vašátková	z Petrovic
77 let	paní Marie Zpěváková	z Dolní Čermné	60 let	paní Jana Marešová	z Dolní Čermné
76 let	paní Margita Dušková	z Dolní Čermné	60 let	pan Václav Junek	z Petrovic
76 let	paní Alžběta Mačátová	z Dolní Čermné	60 let	pan Josef Hejkrlik	z Horní Čermné
76 let	paní Alena Matoušková	z Dolní Čermné			

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Církevní manželství uzavřeli:

ve Verměřovicích 18. 9. 2010 Marta Majvaldová z Letohradu a Pavel Okrouhlický ze Senožat, okr. Humpolec

na Mariánské Hoře 18. 9. 2010 Martina Marešová z Horní Čermné a Tomáš Severin z Dolní Čermné

Novomanželům Okrouhlickým a Severinovým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

Křesťansky jsme se rozloučili:

v Dolní Čermné 6. 9. 2010 s paní Andělou Duškovou ze Žatce

v Dolní Čermné 7. 9. 2010 s paní Ludmilou Kunertovou z Dolní Čermné

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelé budu pamatovat v modlitbách..

otec Josef

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Pá 1. 10. – 19.00 hod.	Jakub Smolík – koncert Sál kina v Jablonném nad Orlicí
Ne 17. 10. – 18.00 hod.	Čarování se sklem – Marie Hájková Vernisáž výstavy Informační centrum čp. 30 v Jablonném nad Orlicí
Ne 31. 10. - 17.00 hod.	Káča a vodník – Liduščino divadlo Praha – divadelní pohádka Sál kina v Jablonném nad Orlicí

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Říjen 2010			
Ne 3. 10.	27. neděle v mezidobí	7.30	Macháčkovi 411
		16.00	Marešovi 410
Ne 10. 10.	28. neděle v mezidobí	7.30	Řehákoví 283
		16.00	Židkovi 65
Ne 29. 10.	29. neděle v mezidobí	7.30	Venclovi 288
		16.00	Motlovi 11
Ne 24. 10.	30. neděle v mezidobí	7.30	p. Hubálková 61
		16.00	Severinovi 342
Ne 31. 10.	31. neděle v mezidobí	7.30	p. Vránová 18
		16.00	Vašíčkovi 349

Listopad 2010			
Po 1. 11.	Všichni svatí	18.00	Filipovi 67
Ne 7. 11.	32. neděle v mezidobí	7.30	Režný 403
		10.00	Macháčkovi 242
Ne 14. 11.	33. neděle v mezidobí	7.30	Dvořákoví 406
		10.30	Hejlovi 232
Ne 21. 11.	Kristus král, 34. neděle v mezidobí	7.30	p. Motlová 11
Ne 28. 11.	1. neděle adventní	7.30	Kunertovi 12
		10.30	Faltusovi 356

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

27. neděle v mezidobí
3. října 2010
40. týden / 2010

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

4. října	-	pondělí	sv. Františka z Assisi
5. října	-	úterý	27. týdne v mezidobí
		19.00	Dolní Čermná – na dobrý úmysl
6. října	-	středa	sv. Bruna, kněze
		19.00	Dolní Čermná – za Josefa Motla a Boženu Motlovou
7. října	-	čtvrtek	Památka Panny Marie Růžencové
		7.30	Dolní Čermná – za farníky
8. října	-	pátek	27. týdne v mezidobí
		19.00	Dolní Čermná – za Vincence Řeháka, za rodinu Řehákovu a Jandovu
9. října	-	sobota	27. týdne v mezidobí
		19.00	Verměřovice – za Josefa Hájka a rodiny jeho dětí

10. ŘÍJNA - NEDĚLE – 28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

7.30 h.	Dolní Čermná	-	za Josefa Bednáře
9.00 h.	Petroviče	-	na poděkování Pánu Bohu za celou rodinu s prosbou o další ochranu
10.30 h.	Dolní Čermná	-	za zemřelé Josefa a Ludmilu Markovy, jejich děti s rodinami a duše v očistci
16.00 h.	Mariánská Hora	-	za rodiny naší farnosti

PŘÍLEŽITOST KE SV. ZPOVĚDI V TOMTO TÝDNU BUDETE MÍT:

Ve farním kostele se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté a na Mariánské Hoře v neděli odpoledne.

AKCE VE FARNOSTI:

akce	den	datum	hodina	místo
Dětské klubíčko	středa	6. 10.	8.30 - 11.30 h.	fara Dolní Čermná
zkouška dětské scholy	čtvrtek	7. 10.	16.45 h.	fara Dolní Čermná
farní knihovna	pátek	8. 10.	16.00 - 17.00 h.	fara Dolní Čermná
kurz sebeobrany	sobota	9. 10.	15.00 h.	Orlovna Dolní Čermná
mše sv. zaměřená pro děti	neděle	10. 10.	10.30 h.	Dolní Čermná
generální úklid farního kostela	sobota	23. 10.	9.00 h.	Dolní Čermná

PRO POBAVENÍ

Žil jednou jeden muž, který byl velmi a velmi ctnostný. Když zemřel, dostal se samozřejmě do Nebe. Ráno za ním přijde Sv. Petr a přinese mu snídani - jogurt a rohlík. Chlápek koukne dolů do Pekla a tam se stoly prohýbají pod různým jídlem. Říká si, třeba na oběd to bude lepší a nebo na večeři. Avšak stále dostává jen rohlík a jogurt. Už ho to našte a říká: "Petře, proč mi stále nosíš jen rohlík a jogurt, zatímco v Pekle mají takové hostiny?" "To víš, pro nás dva se nevyplatí vařit!"

- Včera jsme se s manželkou pohádali, ale stejně jsem měl poslední slovo já.
- A cos jí řekl?
- Tak si to teda kup!

POUTNÍK, ŘÍJEN 2010

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 17. října 2010, Poutník vyjde 31. října 2010

Členové red. kroužku: J. Roušar, V. Jansa, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.